

HOSTIA.

De fide constat [hostia] consecrata corpus Christi contineri, sed a fide non creditur hanc hostiam in particulari esse consecratam, licet absolute et sine conditione adoranda sit. vii, 76, n. 52; 239, n. 21.

HUMANITAS.

Quando patres dicunt humanitatem Christi satisfacisse, non excludunt suppositum Christi Domini. viii, 53, n. 5.
 Humanitas fuit sanctificata ex unione ad Verbum. viii, 192, n. 7.
 Non redditur sancta modo infinito per gratiam unionis. viii, 200, n. 36.
 Humanitas ut gratificata per gratiam habitalem est constitutum capitis proximum formale in Christo. viii, 252, n. 12.
 Ex unione ad Verbum non recepit aliquam virtutem physicam, quam in se non haberet cum propria existentia. viii, 439, n. 7.
 Instrumentaliter causat nostram justificationem, et miracula. viii, 427, n. 7.
 Etiam prout existens in cælo concurret, ut instrumentum physicum ad causandum ea quæ sunt in terra. viii, 429, n. 20.
 Non causat physice instrumentaliter causam in nobis mediantibus Angelis. viii, 430, n. 22.
 Potestas quam habet humanitas ad patranda miracula est aliquid reale creatum. viii, 428, n. 2.
 Hæc potestas, nec est qualitas completa materialis, aut spiritualis per modum permanentis, vel transeuntis communicata. viii, 430, n. 4.
 Nec est aliqua qualitas incompleta materialis, aut spiritualis. viii, 441, n. 15.
 Humanitas Christi constituitur in actu primo in ratione instrumenti physici, per motionem, aut elevationem Dei, seu usum passivum receptum in humanitate. viii, 442, n. 17.
 Non est causa principalis physica nostræ justificationis. viii, 452, n. 3.
 Non potest esse causa physica principalis donorum Spiritus sancti. viii, 455, n. 20.
 Est tamen causa physica instrumentalis. viii, 456, n. 23.
 Si ante assumptionem esset infecta aliqua culpa, malitiosoque habitu, posita unione totaliter mundaretur. viii, 487, n. 34.

Non fuit adoptata. viii, 619, n. 6.
 Fuit prædestinata ad unionem cum Persona Verbi. viii, 642, n. 4.
 Et si sit sancta sanctitate per essentiam, non tamen est sancta per essentiam. viii, 622, n. 23.

HUMIDUS.

Humidum radicale per esum arboris vitæ in statu innocentie purificaretur. v, 348, n. 47.

HUMILITAS.

Diabolus gratiæ Dei adversatus est, eo quod infensus esset virtuti humilitatis. iv, 953, n. 37.
 Angeli boni, e contra valde meruerunt eo quod humiliaverunt semetipsos, sese recognoscentes in gratia creatos. iv, 964, n. 13.
 Humilitas est virtus subjectata in voluntate, estque potentialis temperantiæ, sicut etiam continentia. vi, 424, n. 28, vide modestia et temperantia.
 Et est species modestiæ. vi, 488, n. 4.
 Humilitas in medio consistit, sicut omnes aliæ virtutes morales. vi, 734, n. 40.
 Humilitas non importat formaliter rationem dispositionis ad justificationem. vi, 886, n. 9.
 Humilitas est religio. viii, 697, n. 19.
 Præeminet tamen aliis virtutibus quæ sunt circa passiones. viii, 697, n. 20.

HYPOSTASIS.

Nomen hypostasis, personæ, suppositi, subsistentiæ, et primæ substantiæ, ad singulare in genere substantiæ pertinet. iv, 236, n. 1.
 Nomine hypostasis, seu substantiæ plures olim sunt decepti. iv, 238, n. 5.
 Nomina hypostasis, subsistentia, suppositum, res naturæ, etiam in creatis distinguuntur, non ex parte rei significatæ, sed ex parte modi significandi. Nec tamen sunt synonyma, quia habent originem ex diversis principiis. iv, 241, n. 11.
 Hypostasis non est idem, quod subsistentia, sed idem quod substantia. iv, 260, n. 19.

I.

IDEA.

Ideæ sunt plures in Deo ut attingunt res ideatas, licet sint unum entitative ex parte Dei. i, 630, n. 28.
 Visio beata attingit entitatem omnium idearum, quæ non sunt aliud a substantia Dei, non tamen attingit omnes ideas respective secundum quod denominantur ad creaturas, sed juxta modum penetrationis divinæ essentiæ plus vel minus vident de ideis divinis. i, 630, n. 28.
 Ideæ dantur in Deo, quia est agens intellectuale. iii, 3.
 Dantur plures non entitative, sed respective ad res ideatas. iii, 3.
 Dantur eorum omnium quæ Deus facit ideæ practice, respectu eorum quæ de facto fiunt, respectu vero possibilium cognoscitive tantum. iii, 3.
 Ideæ divinæ, vide Deus.
 Ideæ appellatione quid veniat. iii, 4, n. 1.
 Hujus nominis usus tam in Scriptura, quam in patribus et scholasticis. iii, 4, n. 1.
 Idearum necessitas declaratur. iii, 4, n. 2.
 Ideas in Deo ponendi, et prædestinationes prædeterminativas, eadem est ratio. iii, 5, n. 4.
 Ideæ definitio expenditur. iii, 2, n. 5.
 An sit conceptus objectivus. iii, 2, n. 6.
 Est conceptus formalis. iii, 6, n. 7.
 Et forma in mente artificis. iii, 6, n. 8.
 Quo modo consistit in conceptu. iii, 9, n. 13.
 Ideæ causalitatis differentiæ. iii, 10, n. 17.
 Cui ei causalitatis formalis extrinseca tribuenda. iii, 13, n. 23.
 In idea quomodo concurret ratio causæ efficientis. iii, 14, n. 27.
 Formatur ex intentione ponendi aliquid in esse. iii, 14, n. 27.
 Quomodo respicit pro objecto ipsum ideatum. iii, 16, n. 20.
 Idea divina non est homogonea et adæquata creaturæ, repræsentative tamen et causative totum quod in creatura est continet. iii, 17, n. 32.
 Quomodo in Deo plures ideæ probantur. iii, 20, n. 4; 27, n. 20, 21.
 Idea in Deo non est creatura cognita objective. iii, 21, n. 5.
 Idea quo sensu divina essentia nuncupatur. iii, 22, n. 7.

THEOLOGIA X.

Idea est divina essentia, ut est similitudo rerum eminentialis. iii, 24, n. 14.
 Est principium operandi artificis ut cognoscenti, et intendenti. iii, 24, n. 15.
 Idea potest esse rei dissimilis. iii, 28, n. 26.
 Idearum pluralitas in Deo a D. Thoma subtiliter probatur. iii, 34, n. 12.
 Ex quibus respectibus petenda. iii, 34, n. 12.
 Et in quo respectus illi fundari debeant. iii, 34, n. 13.
 Sumitur ex essentia divina, non ut est ratio cognoscendi ipsas creaturas, sed ut est res cognita diversimode comparabilis, et participabilis a creaturis. iii, 34, n. 14; 35, n. 15.
 Ideæ in Deo plures sunt non realiter et entitative, sed formaliter et in officio ideandi. iii, 31, n. 5.
 Idearum multiplicitas non officit divinæ simplicitati. iii, 31, n. 6.
 Ex Scripturis et patribus probatur. iii, 32, n. 7.
 Ratione. iii, 32, n. 8.
 In ideis ratio cognoscendi, et ratio causæ exemplaris quomodo distinguenda. iii, 38, n. 20.
 Idea, scientia, et ars divina differunt. iii, 45, n. 41, 42.
 Idearum pluralitas cur sumatur ex pluralitate materiali objectorum, et non ex ratione formali. iii, 45, n. 41.
 Idea quomodo est attributum et conceptus Dei. iii, 49, n. 50.
 Idea de pure possibilibus an detur in Deo. iii, 55, n. 2.
 Ideæ officium duplex. iii, 55, n. 2.
 Idea nisi fuisset ab æterno in Deo, nulla daretur veritas ab æterno. iii, 136, n. 15.
 Ideæ per prædefinitiones explicatæ. iii, 616, n. 4.

IDEM.

Quæ sunt eadem uni tertio sunt eadem inter se. iv, 54, n. 29.
 Quomodo id sit intelligendum. iv, 55, n. 31; 60, n. 37.

IDENTITAS.

Identitas, vide æqualitas, communicabilitas et idem.

IDIOMA.

Secundum fidem ex mysterio incarnationis secuta fuit vera communicatio idiomatum, viii, 507, n. 1.
Explicatur in quo consistat. viii, 507, n. 1.

IGNORANTIA.

Ignorantia est vulnus a peccato relictum. iii, 844, n. 34.
Qui ex ignorantia crassa graviter peccat putans se obsequium præstare Deo, finem ultimum ponit in creatura. v, 145, n. 30.
Ignorantia antecedens tollit voluntarium. v, 386, n. 7.
Ignorantia est causa admirationis, et delectationis etiam, sed hujus tantum per accidens. vi, 211, n. 10.
Ignorantia causat involuntarium. vii, 838, n. 6.
Unde ignorantia circa substantiam voti, vel circumstantiam gravissimam annullat votum. vii, 838, n. 6.

IGNIS.

Angeli mali, licet sint spiritus, patiuntur tamen ab igne infernali. iv, 570, n. 17.
Hoc autem est difficillimum ad explicandum. iv, 1008, n. 34.
Illi enim sunt incorporei; ignis autem inferni est corporeus. iv, 1010, n. 1.
Quod tamen quidam negant. iv, 1013, n. 5; 1032, n. 1, vide dæmon, miseria et pœna.
S. Augustinus dicit ignem illum miris, et ineffabilibus modis cruciare. iv, 1015, n. 9, vide qualitas.
Ignis licet habeat plures operationes quomodo tendat ad unum. v, 40, n. 26.
Ignis duæ potissimæ proprietates. vii, 957, n. 10.
Iguis et aqua non agent in corpora damnatorum actione naturali. vii, 957, n. 11.

ILLITERATUS.

Illitterati viri non debent formare dictamen opinionis probabilis ex libris quos legunt,

sed consulendo peritos facultatis: multa enim quæ legunt judicant se intelligere, et non est ita. iv, 146, n. 37.

ILLUMINATIO.

Quoad ordinem gloriæ illuminatio fit a Deo. iv, 1061, n. 15.
Responsio ad objecta. iv, 1061, n. 15.
Illuminatio non est actio aliqua physice influens et effective intra intellectum Angeli illuminati aliquod lumen, vel speciem, sed solum externe proponit objectum clarior, et manifestius quoad ordinem gloriæ illuminatio fit a Deo, vide Angelus.

ILLUMINO.

Angelus superior illuminat inferiorem, procedendo cum magisterio, et doctrina. iv, 1053, n. 1; 1059, n. 10.
Non e contra. iv, 1061, n. 16.
Angelus illuminans convenit in aliquo cum homine docente, et in aliquo excedit. iv, 1057, n. 8.
Nihil producitur physice in intellectu superioris, sed bene in intellectu superioris, puta conceptus, quem directe ordinat ad inferiorem, objective non physice. iv, 1057, n. 8.
Illuminantur Angeli in his quæ pertinent ad ordinem naturæ, gratiæ et gloriæ. iv, 1061, n. 15.
Quoad ordinem naturæ, proponitur quoddam dubium. iv, 1061, n. 15.

IMAGINATIO.

Imaginatio per species insensatas in brutis cognoscit convenientiam rei. v, 40, n. 26.

IMAGO.

Aliud est imago, quæ est verbum formatum a nobis per intellectionem, et aliud imago, quæ est anima, quæ facta est ad imaginem Dei. ii, 231, n. 16.
Imago est duplex, una in re alterius naturæ, ut imago regis in denario; et hæc

imago ordinatur pure ad representandum; alio modo in re ejusdem naturæ, sicut imago regis in filio suo, et hæc est perfecta imago, nec ordinatur solum ad representandum, sed ad propagandum naturam sui principii. iv, 127, n. 14; 154, n. 20.

Imagines per se non sunt dignæ, nec capaces honoris. vii, 673, n. 2.

IMMATERIALITAS.

Immaterialitas non est radix cognitionis, sed est ratio, quo aliquid fit cognoscitivum. ii, 429, n. 23.

IMMEDIATE:

Virtus spirativa quomodo sit immediate in Patre, et Filio. iv, 377, n. 30, vide operor.

Substantia debet esse media inter Deum, et accidens ut operetur per aliquid distinctum a se. iv, 715, n. 36.

IMMENSITAS.

Immensitas in Deo consideratur a nobis ad modum quantitatis virtualis, quatenus id facit immensitas in Deo; quod quantitas in corporibus, scilicet reddere præsentem rebus et locis. ii, 18, n. 5.

Deus immensitate suæ virtutis attingit omnia, quæ sunt in loco, cum sit universalis causa essendi. ii, 20, n. 9.

Immensitas est ratio formalis existendi Deum in rebus. ii, 20, n. 9.

Attributum immensitatis ad duo attributa consequitur, et habet respectum secundum duplicem considerationem. ii, 23, n. 14.

Immensitas considerata quantum ad suam extensionem et spheram, cui potest assistere, et coexistere, cum spheræ illius sit infinita, et omni termino carens, sequitur ad attributum infinitatis, quia infinito convenit esse ubique. ii, 23, n. 14.

Immensitas considerata secundum quod dicit rationem formalem et modum habendi contactum ad res, quibus assistit, sequitur ad virtutem operativam. ii, 23, n. 14.

Attributum immensitatis distinguitur ab

aliis attributis, quæ respiciunt res ad extra ratione diversæ formalitatis, vel respectus, quo immensitas respicit creaturas, vel alia attributa. ii, 24, n. 16.

Immensitas ut contactiva non est causa operationis, sed est potius fundata in operatione, quatenus præsupponit operationem, ut est ab omnipotentia, et reddit ipsam operationem contactivam, sic immensitas non est ante operationem secundum se, licet sit ratio ipsius operationis ut sit contactiva. ii, 27, n. 25.

Immensitas non fundatur in concursu Dei quomodocumque influente in ipsas causas secundas ad suos particulares effectus, quasi determinando illas et actuando, verum adjuvando ut producant, sed in ipso influxu, quo vel immediate res creat, vel producit, vel conservat in esse. ii, 27, n. 25.

Immensitas Dei magis fundatur in concursu simultaneo, quo infuit esse in effectus, quam in concursu prævio quo determinat causas. ii, 27, n. 25.

Immensitas non habet pro effectu formali facere rem præsentem per immediatam comparisonem et applicationem ad spatia, quasi necessario substantia alligetur seu applicetur illis. ii, 36, n. 23.

Effectus formalis immensitatis est reddere Deum contactivum seu potentem agere in omnem creaturam extra se, in quacunque parte spatii. ii, 36, n. 23.

Deus habet immensitatem ita absolutam, quod est omnino independens a spatiis, nec respicit illa, implendo ea immediate, sed tamquam agens effectivum quod prius res effectas, quam loca seu spatia, in quibus efficit. ii, 36, n. 23.

Ad immensitatem pertinet ponere contactum ad res; contactus autem ille est immutativus. ii, 41, n. 33.

Sicut æternitas facit Deum æternum in se, ac immensitas facit Deum existentem in se. ii, 41, n. 33.

Æternitas opposito modo procedit ad immensitatem, et unde. ii, 41, n. 33.

IMMUTABILITAS.

Immutabilitas Dei potest probari, vel ex effectibus a posteriori, vel ex aliis attributis divinis. ii, 53, n. 1.

Immutabilitas Dei demonstratur ostendendo deveniendum esse ad aliquod principium immobile, quod a nullo dependeat, nec immutetur. ii, 53, n. 1.

Immutabilitas Dei tum in natura, tum in suo divino proposito, pluribus in locis declaratur in sacra Scriptura. II, 53, n. 2.
Simplicitas et infinitas sunt propria fundamenta immutabilitatis divinæ. II, 54, n. 3.
Pluribus rationibus probatur omnimoda immutabilitas Dei. Prima, quia est actus purus : secunda, non est subjectum capax, et susceptivum motus : tertia, Deus est infinitus, et ratione suæ infinitatis nihil de novo potest illi advenire. II, 54, n. 3.

IMPASSIBILITAS.

Impassibilitas est dos corporis gloriosi. V, 332, n. 4.
Impassibilitas non causat solum effectum negativum. V, 334, n. 8.
Impassibilitas omnia corruptiva repellit, et quomodo. V, 337, n. 16.

IMPECCABILITAS.

Impeccabilitas nulli creaturæ competit ex sua natura. IV, 872, n. 1.
Sed tantum ex gratia. IV, 872, n. 21.
Pauci auctores hinc veritati contradicunt. IV, 872, n. 21, vide distinctio, imperfectio et regula.
Adhuc si in beato non esset dilectio, per solam visionem esset impeccabilis. V, 243, n. 44 ; 250, n. 17.
Impeccabilitas quomodo pertineat ad beatitudinem. V, 235, n. 24, vide amor, dilectio et satietas.
Impeccabilitas ex duplici causa potest provenire. V, 247, n. 11.
Impeccabilitas causam intrinsecam habet in peccato. V, 248, n. 12.
Confirmati in gratia quomodo habeant impeccabilitatem. V, 248, n. 13.
Impeccabilitatis radix est visio Dei. V, 248, n. 13.
Impeccabilitatem causat secundo amor. V, 250, n. 17.
Impeccabilitas Christi, vide Christi impeccabilitas.

IMPEDIMENTUM.

Impedimentum quid sit, et quomodo differat a necessario, et in quibus motibus, et non motibus inveniatur. V, 408, n. 8.

IMPERABILIS.

Imperabiles actus qui possint esse. V, 606, n. 34; vide intellectus, et potentia loco motiva.

IMPERATOR.

Imperatores Romanæ Ecclesiæ defensores, ipsique promulgarunt, et observari fecerunt primatum ipsius Ecclesiæ. VII, 209, n. 23.

Præcipue hoc fecit Constantinus conferens etiam bona temporalia, et splendorem quasi imperialem. VII, 209, n. 23.

Nunquam vero primatus iste ab aliquo imperatore concessus intelligitur tamquam ab instituyente, et ordinante. VII, 209, n. 23.

Imperatores et principes sæculares ex variis causis se introduxerunt in ordinatione apostolicæ Sedis, aliquando per potestatem usurpatam, aliquando vero per tolerantiam Ecclesiæ, ex urgente aliqua necessitate. VII, 225, n. 24.

Nunquam tamen exercitio eligendi papam usi sunt, sed tantum approbandi electionem, aut permittendi ut pontifex electus consecraretur, aut componendi dissensiones, si quæ in electionibus pontificum contigissent. VII, 225, n. 24.

IMPERATUS.

Imperati actus, vide actus interior, etc.

IMPERIUM.

Imperium an sit penes Deum et quomodo. III, 613, n. 36 ; 614, n. 37.

Imperium datur circa aliquos actus voluntatis, qui pertinent ad executionem post electionem. V, 597, n. 13.

Imperii actus consistit in iudicio practico post electionem secuto. V, 597, n. 14.

Imperii iudicium est per modum denuntiationis et intimationis obligantis, non per modum simplicis enuntiationis. V, 599, n. 17.

Imperium non sequitur immediate electionem, sed usum. V, 599, n. 19.

Imperium est actus prudentiæ. V, 595, n. 10 ; 596, n. 11, vide prudentia.

Imperium non fit per instinctum, et ante omnem actum voluntatis, sed per arbitrium, nec versatur circa finem, sed circa media, et eorum executionem. V, 597, n. 14.

Imperium est actus intellectus formaliter, præsupponit tamen actum voluntatis, a qua efficaciam accipit. V, 594, n. 1 ; 605, n. 33.

Imperium quod actus intellectus est, efficaciam participat a voluntate : et unde talis efficaciam primo oriatur. V, 492, n. 10 ; 551, n. 24.

Imperium est actus distinctus a iudicio antecedente electionem. V, 583, n. 3.

Imperium datur in homine etiam respectu sui ipsius. V, 583, n. 5 ; 599, n. 17.

Imperium movet ad executionem hic et nunc faciendam quoad specificationem, et quoad exercitium. V, 603, n. 28.

Imperium non versatur circa actus externos, ut fines sunt formaliter, sed quatenus sunt operationes tendentes in finem. V, 590, n. 23.

Imperium absolute, et simpliciter sequitur libere, et non necessario ad electionem. V, 601, n. 22.

Imperium non est actus iustitiæ. V, 606, n. 35.

Imperium large sumptum antecedere potest electionem, non autem rigorose, et proprie sumptum. V, 608, n. 4.

Imperio rationis quæ subdantur, et quæ non : quæ cum resistantia, et quæ sine illa. V, 608, n. 5.

Imperium pertinet substantialiter ad intellectum, præsuppositive ad voluntatem, et quare. VII, 746, n. 15.

Imperium specificatur, non a re quam imperat, sed ab ordine ad inferiorem per modum moventis. VII, 766, n. 22.

Quomodo imperium distinguatur ab oratione. VII, 719, n. 18.

Qui requiratur ut imperium sit efficax. VII, 720, n. 20.

IMPLETIO.

Impletio præcepti, vide præceptum.

IMPOSSIBILIS.

Impossibile appeti potest, non quidem ut assequibile, sed ut objectum complacentiæ,

et inanis delectationis. IV, 944, n. 22, vide velleitas.

Impossibile iudicatum ut tale potest terminare actum voluntatis inefficacis. V, 569, n. 7, vide voluntas inefficax.

Impossibile per se, seu ab intrinseco, et per accidens quid sit, et quomodo attingatur a voluntate. V, 570, n. 13.

IMPUTABILITAS.

Imputabilitas sequitur ad actum voluntarium prout regulatum a ratione, et lege. V, 630, n. 35.

IN.

In particula aliquando æquivalet per in sacra Scriptura, aliquando non. V, 131, n. 50.

INANIMATUS.

Inanimata absque extrinseco auxilio consequuntur beatitudinem suam, non tamen homo, qui in hoc ipso nobilior est. V, 168, n. 15.

INCANTATOR.

Incantatoris cujusdam civitatis Satemburgensis notabilis narratio. VII, 972, n. 24.

INCARNATIO.

Incarnatio et merita Christi sunt causa prædestinationis. III, 742, n. 1.

Incarnatio Verbi divini multa motiva habuit, redemptioni tamen hominum subordinata. V, 763, n. 16.

In incarnationis opere multa inveniuntur. VIII, 95, n. 19.

Motivum primarium incarnationis, seu finis cujus gratia, fuit ostensio gloriæ divinæ. VIII, 95, n. 20.

Non fuit ipsa incarnationis dignitas, sed ut valens ad manifestandam gloriam Dei per

viam misericordiæ, et justitiæ. viii, 115, n. 13.
 Incarnatio ut redemptiva fuit motivum, ut Deus vellet ipsam absolute. viii, 115, n. 13.
 Ut redemptiva est propinquior fini a Deo intento. viii, 115, n. 13.
 D. Thomas reputat probabile, quod si Adam non peccaret, Christus veniret in carne impassibili. viii, 104, n. 33.
 Deus non decrevit incarnationem ante gratiam datam per providentiam generalem. viii, 114, n. 16.
 Incarnatio dicitur bonum occasionatum, quia præsupposito aliquo materiali volita fuit. viii, 115, n. 17.
 Incarnatio non fuit occasionaliter volita, sicut punitio, aut pena. viii, 115, n. 17.
 Fuit volita, præsupposito peccato, ut materia redemptionis. viii, 115, n. 17.
 Terminus formalis incarnationis est humanitas. viii, 131, n. 1.
 Tantum ratione distinguitur incarnatio ab actione assumptiva. viii, 134, n. 6.
 Si daretur in materia humana propria existentia, posset esse instrumentum physicum ad incarnationem. viii, 161, n. 16.
 De facto non fuit causa physica instrumentalis respectu incarnationis. viii, 162, n. 1.
 Immediate humanitas fuit terminata ad subsistentiam relativam, et secundario ad existentiam, ut modificatam per subsistentiam Verbi. viii, 169, n. 1.

INCLINATIO.

Inclinatio naturalis aliquando solum est in re ex suppositione alicujus status. v, 422, n. 47.
 Inclinatio quando et quomodo, sive amor vitæ dicatur naturalis: quandoque contra illam facere, sit peccatum. vii, 287, n. 50.
 Quomodo homo habeat duas naturales inclinationes, et quæ sint. vii, 287, n. 50.

INCOMMUNICABILIS.

Quod per se non existit, sed in alio, non potest esse incommunicabile. iv, 242, n. 15, vide communicabilitas et individuum, Persona divina.

INCOMPREHENSIBILIS.

Deum esse incomprehensibilem Scriptura apertissime dicit, et patres communiter docent. ii, 405, n. 1.
 Testimonia Scripturæ et patrum. ii, 405, n. 1.
 De fide est Deum esse incomprehensibilem, sumendo incomprehensibilitatem pro aliquo peculiari attributo et perfectione, quam non explicat ly invisibilis, vel ineffabilis. ii, 406, n. 3.
 Scriptura et patres communiter distinguunt inter hoc quod est Deum esse invisibilem et incomprehensibilem. ii, 406, n. 3.
 Nomine invisibilitatis, sic intelligitur Deus invisibilis quod tamen per gratiam videri potest; incomprehensibilis vero, ita ut per gratiam non comprehendatur, alias nulla singularis perfectio per incomprehensibilitatem diceretur, quæ non per invisibilitatem. ii, 406, n. 4.
 Deus est incomprehensibilis a quocumque intellectu creato quantumcumque elevato. ii, 410, n. 10.

INCOMPREHENSIBILITAS.

Incomprehensibilitas Dei non reducitur ad incomprehensibilitatem effectuum Dei in se, sed ad infinitatem Dei in se. ii, 412, n. 13.
 Non potest intellectus creatus exhaurire omnem cognoscibilitatem, seu omnem modum cognoscibilitatis quem ex se fundat divina essentia, quia licet videat illam in se, et infinitatem ejus, et modum infinitatis ejus, tamen non potest comparationem illius eminentiæ erga creaturas omnes attingere et evolvere, unde derivatur incomprehensibilitas. ii, 412, n. 13.
 Incomprehensibilitate videntur creaturæ, et ut sunt creatrix essentia, et ut ab illa essentia derivantur in se, et in participatione ad extra non quomodocumque, sed per adæquationem cum cognitione divina et exhauriendo omnem cognoscibilitatem ejus. ii, 413, n. 15.
 Licet tota creatrix essentia videntur ut est in se, et ut efficiens est, quantum ad perfectionem absolutam potentiæ illius, seu virtutis efficientis in se, et ex parte subjecti in quo est, non tamen comparative secundum suam eminentiam, et ut tangit objectum quod participatur a se, sic enim

incomprehensibilitate gaudet, nec ad purum evolvi potest. ii, 413, n. 15.

INDICTIO.

Indictio belli, vide bellum et princeps.

INCONSIDERATIO.

Angeli mali peccarunt ex inconsideratione. iv, 992, n. 14.
 Sed illa inconsideratio fuit mere malitiosa, non vero involuntaria. iv, 996, n. 20.

INDIFFERENS.

Indifferens, vide actus indifferens et iudicium.

INCONTINENS.

Incontinens in quo differat ab intemperato. v, 862, n. 81, vide contineo.

INDIFFERENTIA.

Indifferentia duplex est, alia suspensiva, alia dominativa. v, 505, n. 41.
 Indifferentia actuum duplex est, alia naturalis, alia moralis, et in quo differant. v, 791, n. 2.
 Indifferentia est vera species moralitatis. v, 792, n. 7.
 Indifferentiæ moralis species negativa est, et incompleta, et in quo sensu hoc intelligatur. v, 795, n. 15.
 Indifferentia moralis non subicitur determinatæ regulæ rationis. v, 798, n. 24.
 Indifferentia moralis est speciei moralis sub quadam præcisione, qua attingit objectum sine circumstantiis, et cum hac non descendit ad individua. v, 807, n. 49, vide species, id est, quidditas.
 Indifferentia, vide libertas, liberum et necessitas.
 Indifferentia voluntatis, vide libertas voluntatis.

INCORRUPTIBILIS.

Incorruptibilia non egent multiplicari. iv, 598, n. 24.
 Corpora damnatorum post diem iudicii erunt incorruptibilia, sed non impassibilia. iv, 1015, n. 9.

INCORRUPTIBILITAS.

Incorruptibilitas beatitudinis, vide perpetuitas.

INDEFECTIBILITAS.

Indefectibilitas oritur ex hoc, quod aliquid est sibi recta regula, vel habet eam sibi semper annexam. iv, 876, n. 8.

INDELIBERATUS.

Indeliberatum sumi potest duobus modis, scilicet privative, et negative. iv, 899, n. 7.
 Indeliberati actus, vide motus subiti.

INDIVIDUATIO.

Individuatio, vide subsistentia.
 Utrum hæcitas, an vero materia sit principium individuationis. iv, 588, n. 9, vide hæcitas et Vasquez.
 Individuatio in substantiis est gradus intrinsecus, et substantialis; et sic intrinsecum principium postulat, et substantiale. iv, 595, n. 98.
 Individuatio, sine multiplicatione naturæ, non exigit materiam, neque materiale principium, neque ordinem ad illud, sed sufficit formam ipsam esse completam, et irreceptibilem, seu non dicere ordinem ad aliquid, in quo recipiatur, sed in se manere. iv, 597, n. 22.